MIK PETERMAN

TAJEMSTVÍ PAPEŽOVY KNIHOVNY

Osudové proroctví

religionisticko-historický román

UFITA

MIK
PETERMAN

TAJEMSTVÍ PAPEŽOVY KNIHOVNY

Osudové proroctví

MIK
PETERMAN

TAJEMSTVÍ PAPEŽOVY KNIHOVNY

Osudové proroctví

religionisticko-historický román

UFITA 2012

© Mik Peterman, 2012
Translation: UFITA 2012

ISBN 978-80-260-2650-1

volně inspirováno knihou:

Josef Ratzinger
Einführung in das Christentum,
Vorlesung über das Apostolische Glaubensbekenntnis
Kösel-Verlag, München, 1968

„...ani svatá, ani katolická...“

věnováno všem,
kteří jsou připraveni přijmout pravdu

– Prolog –

Samarkand – 27. října 1449

Snědý muž s narudlou jizvou na čele se přitiskl těsněji ke skále.

Míjelo ho poslední honosné spřežení kacířů do Kok-saraji – do Modrého paláce.

Tabulky s tisícem sluncí… šestnáct století… vířily mu myšlenky v hlavě. *Ten kacíř má oči bystřejší než Hipparchos…*

Omar vykročil zpoza skalního výčnělku a dál vystupoval svižně k severní straně obrovské kamenné observatoře s plochou střechou, hluboko zakouslou do temene vysoké hory. Vyhýbal se místům s ostrůvky prvního říjnového sněhu. Našlapoval nehlučně – až se dostal úplně k samé budově. Šikmo nad hlavou zářila do noční tmy dvě vysoká kamenná okna.

Noční chlad nevnímal.

Omar zahlédl v oknech prvního patra domu stín pohybujícího se hvězdáře. Počkal chvíli – byl ještě zadýchaný z dlouhého nočního výstupu příkrou kamenitou cestou ze spícího města pod Urgutskými horami.

Tichým krokem obešel celý dům, kam až mu to skála dovolila – *kdepak vězí ten sluha?* Abd al-La své slovo dodržel. *Nikdo další už v domě není. Snad…*

Zastavil se pod jižní hranou vyvýšené prostorné terasy. Cítil příjemné vnitřní napětí, promasíroval si čelo a spánky. Jen pár kroků od cíle. Už jen pár kroků.

Rozhlédl se, žádný žebřík. Neviděl u domu ani žádný špalek. Nic, na co by mohl vstoupit při lezení na tu obrovskou kamennou terasu před mihotajícími okny.

Stále byl klid.

Chladný vánek ze severní strany pohoří se otíral o zdi domu a šumem podbarvoval Omarovo posvěcené konání.

Nikde se nehýbalo nic.

Ve svitu měsíce dobře viděl na široké spáry mohutných kamenů ve zdi pod terasou. Hledal si záchyty pro ruce i pro nohy.

Rozhlédl se… poslouchal…

Pravou ruku vystrčil nad hlavu, šátral a zachytil se ve spáře kamenné zdi.

Pomalu, potichu šplhal vzhůru.

Přes podrážky bot z měkké kůže cítil hrany vystupujících opracovaných kamenů, kousek za kouskem se posunoval vzhůru k dřevěnému zábradlí lemujícímu terasu.

Do skály zabudovaný mramorový výtvor na terase mu připomínal rozlomené kolo s podivnými kovovými a dřevěnými tyčemi, se svislými závažími a podpěrami. *Je obrovitánský. Větší než barák. Tak tohle je ten zázrak!…*

Byl už u zábradlí – zaslechl hlas.

Nerozuměl přesně.

Vytušil – starý hvězdář si zavolal sluhu k sobě. Ten přicupital po schodech do pracovny. Krátce spolu rozmlouvali.

Pak už bylo ticho.

Úplné ticho, jenom ten severní vánek.

Za oknem se zase mihl starcův stín – usedal ke svým hvězdářským přístrojům.

Omar se v tichosti přehoupl přes zmrzlá masivní prkna ohrazení terasy. Napříč z jeho místa bylo dobře vidět na dvě vysoká oblouková okna. Obě dřevěné okenice byly otevřené dokořán. Prošel podél toho obrovského mramorového přístroje. *Bože – přes čtyřicet kroků na délku… Podobně asi i na výšku… Neskutečné! Jak to tady jen mohli…* Těžké dřevěné dveře vpravo vedle oken byly zavřené.

Omar se připlížil podél západní strany pracovny k oknům. Z vnitřku vyzařovalo světlo v neširokých pruzích, u okenic už byla tma.

Pravým otevřeným oknem Omar krátce a opatrně nahlédl dovnitř místnosti.

Velká hala. Monumentální kamenný krb uprostřed dlouhé stěny, robustní oheň plápolal a vyhříval prostornou pracovnu. Vedle sálajícího krbu směrem k oknům stála mohutná dřevěná police se silnými ručně psanými knihami v kožených deskách. Poblíž krbu a uprostřed místnosti vysoký hustý koberec.

Před levým oknem seděl starý Mongol.

Z jeho nemalé postavy, z jeho klidných a promyšlených pohybů, z jeho tváře, z jeho soustředěnosti vyzařovala moudrost, vznešenost. Rozhodnost a urozenost. Šedivý plnovous stejně tak narostlý jako jeho stříbřitě zbarvené řídké vlasy, drobný kulatý obličej, nevýrazný nos a ústa, vysedlé lícní kosti. Jeho hluboké antracitové oči jiskřily zaujetím. Seděl oblečen do bohatě zlatem vyšívaného dlouhého teplého pláště na tmavém dřevěném křesle s opěrkami a zvýšenou zádovou částí pro pohodlné opření. Sedák, opěrky i zádová část byly přehozeny hustou kožešinou z ussurijského tygra.

Hvězdář se teď nehýbal, seděl v mírném, shrbeném předklonu v ustrnulé, důstojné poloze a levou tvář měl přiloženou k jakémusi zvláštnímu přístroji. Omarovi připomínal čtvrtinu kovového kola s měřítky, jako viděl v obrovském mramorovém podání na terase před okny. Přístroj byl upevněný na těžkém stojanu postaveném hned mezi křeslem a masivním ebenovým stolem. Na stole spousta kovových přístrojů, měřítek a kružidel, spousta tabulek, papírů, per a inkoust.

Hvězdář se najednou pohnul a něco zapisoval ve světle plápolajících svící. Velké pětiramenné stojany se svícemi měl po obou stranách stolu.

Omar se sklonil a neslyšně se přesunul pod oknem. Viděl teď i na protější stěnu a na zbytek pracovny.

Na protější stěně byly připevněné tři měděné držáky s hořícími loučemi. Nikdo jiný v pracovně nebyl. V pravém rohu poblíž dveří stála druhá masivní police – o trochu menší než ta na knihy. Byly v ní naházené kovové a dřevěné hvězdářské přístroje. Uprostřed protilehlé

stěny byly otevřené velké dveře a za nimi bylo tušit schodiště z přízemního poschodí.

Ještě jednou se rozhlédl po místnosti, kam jen ze svého místa za oknem vidět mohl. Rozepnul si pomalu svůj dlouhý huňatý plášť. Na pravém boku měl připásaný krátký kyj z těžkého dubového dřeva, na levém boku se ukázala dlouhá zahnutá dýka.

Stařec v křesle se zase soustředěně zahleděl na svůj přístroj směřující k zářící hvězdné obloze. Něco na něm šteloval.

Omar se rozhodl a – vyrazil!

Skočil otevřeným oknem do místnosti.

V ruce svíral svůj masivní kyj.

Dva skoky a byl u starce.

Levou ruku prudce napřáhl a – jal se udeřit hvězdáře do hlavy.

Hvězdář se překvapivým šramotem u okna vylekal.

Nečekaně se ještě více předklonil v křesle, hlava mu poklesla k tabulkám na pracovním stole.

Omarův kyj až na hlavu hvězdáře nedopadl.

Jeho ruka sledovala pokles starcovy hlavy a plnou silou strhla těžký stojan s kovovým přístrojem.

Kyj se zastavil o starcovo rameno.

Rachot padajícího stojanu se rozléhal celou místností.

Vylekaný stařec se začal nemotorně vztyčovat ve svém křesle.

Ruce mu podkluzovaly po spisech na stole.

Zkoušel to znova a znova.

Přehoz z tygří kůže na křesle mu podjížděl pod tělem, v ruce zašpičatělé kovové kružítko.

Ze spodní části domu se ozvalo vyděšené zavolání sluhy.

Po mramorových schodech k pracovně zněly rychlé kroky.

Hvězdář se vztyčil a nadechoval se k výkřiku.

Křeslo padlo s rachotem na kamennou podlahu a převrátilo se.

Pravá ruka Omarova podvědomě sáhla po dlouhé dýce s tmavou dřevěnou rukojetí vyzdobenou bronzovými a perleťovými intarziemi.

Nacvičeným táhlým pohybem zleva doprava přejelo blyštivé ostří hvězdářovo hrdlo.

Krev opakovaně vystříkla z pravé krční tepny na pracovní stůl – s vytřeštěnýma očima a s pusou otevřenou k výkřiku se stařec sesunul k zemi.

Neozval se ani hlásek.

Omar na chvilku ztuhl. *Tohle jsem ale nechtěl… Tohle ne…* Hned si připomněl zaslechnuté volání sluhy a jeho rychlé kroky po schodech.

Sluha už byl v místnosti a s něčím dlouhým letí směrem k Omarovi.

Omar se vzpřímil.

Sluha se napřáhl a namířil ostrý hrot kovové tyče na Omarovu hruď.

Omar uskočil šikmo dozadu.

Sluha marně promáchl tyčí v prázdnotě a zavrávoral na levé noze.

Omar už byl zase ve střehu.

Sluha se s dlouhou tyčí nedokázal otočit rychle.

Omar přiskočil krátkým přískokem k vrávorajícímu sluhovi a – plnou silou mu vrazil dýku mezi lopatky.

Hlava sluhy se zvrátila v ramenech, ruce se rozletěly doširoka vzad, tyč s bodcem odletěla na zem.

Zapotácel se.

Podlomil se v kolenou a jeho tělo se klátilo obličejem na koberec uprostřed místnosti.

V domě nastalo ticho. Nic dalšího se už neozývalo.

Takhle si svou misi Omar nepředstavoval…

Několikrát se zhluboka nadechl. Rozhlédl se po místnosti.

V rohu za krbem byla ještě třetí police s knihami a na dalších dvou křeslech spousta počmáraných papírů. Obrázky a hvězdářské výpočty. Jinde už neviděl spisy žádné.

Krb plápolal a šířil teplo i světlo do celé místnosti.

Omar se prohrábl papíry na stole a na křesle. *Tabulky. Jeho tabulky. Jeho výpočty…* Některé papíry mu připomínaly tabulky s obrázky a výpočty, které mu ukazovali, které má přinést. Snažil se rychle všechny nastrkat do torny na svém levém boku. V knihách se nevyznal.

Prvních pár knih hozených do ohně začalo plameny v krbu dusit.

Omar se roztěkaně rozhlížel. Přiložil do krbu pár dalších polen, naházel do ohně volné popsané papíry ze stolu, z křesla, z podlahy. Zbývala ještě spousta silných rukopisů. *Mám všechno spálit…*

Uvědomil si, že oheň prozářil celou místnost – světlo bude vidět dál než pouhé mihotání loučí a svící. Město ale bylo daleko. Zavřel okenice obou oken. Rozhodným krokem vykročil ke krbu, pak ke dveřím.

Spálit všechny ty knihy, všechny ty spisy.

Další vhozené knihy znovu utlumily oheň.

Svíčky…

Očima se zastavil na silných svících na dvou stojanech u stolu – vzal oba stojany a horní pětiramennou částí svícnů i s lojovými svícemi je vrazil do plamenů. Lůj ze svíček se rychle vsakoval do tlustých knih. Začaly hořet vysokým žlutobílým plamenem. Místnost se znovu zářivě rozjasnila.

Omar vykročil pro knihy v polici u stolu. Vrhl je do ohnivých jazyků, přiložil pár dalších polen a hodil na vysokou hranici i knihy zbývající. Pod stolem našel další hromádku svitků.

Spálit…

V ohni zapraskalo a hranice plamenů se kácela z krbu na podlahu – na hustý koberec s dlouhými chlupy.

Kousek od krbu a vedle stolu ležely dvě nehybné lidské bytosti – dva kacíři.

Neznabozi. Astrologové. Patří ohni…

Jenomže, on byl – sultán…

— 1 —

U omšelého stolu v ponuré místnosti seděl zamyšlený mnich v bílém hábitu z nejlacinější přírodní vlny. Knihovník. Prsty levé ruky zabořené do kštice černých vlasů, nervózně si vlasy pročísnul zas a znova.

Vlevo na stole hromádku knih astronomických, vpravo bibli a knihy prorocké. *Jen ať se teď tví astrologové postaví… ať tě zachrání z toho, co na tebe přichází. Hle – jsou pouhá sláma, oheň spálí je, ani sebe nezachrání z moci plamene!* Čte si mnich v bibli Izaiáše, kapitolu čtyřicátou sedmou.

Jak přesná předpověď pro dobu nedávnou, pro umlčování hvězdářů. Cecco D'Ascoli upálen na hranici, podobně i Pietro D'Abano – stačilo jen hlásat kulatost Země. Kde skončila jejich pravda? Říká si mnich v duchu.

Odložil bibli a sáhl po otevřené knize v tmavých kožených deskách. *Vidím město nad jezerem. A nad tímto městem vidím oheň. Kolem ohně vidím černé pláště v purpuru zahalené. Zdá se, že v tomto ohni umírá kus ryzí pravdy, člověk, který v té době jde proti všem, který nechce uznati tehdejší řád a mrav. Tam zmírá člověk pro pravdu v plamenech. Pravda jest ohněm, který má v našich srdcích vždycky sídliti a zmírá-li někdo v tomto ohni, pak slavnostnější smrt mu nemohla býti připravena.*

Knihovník se znovu zamyslel nad hrůznou přesností toho proroctví. Proroctví z doby před dvěma tisíciletími. A jak přesně se vztahuje na událost pár desítek let starou – na upálení mistra Pražské univerzity Jana Husa v Kostnici nad Bodamským jezerem.

Byl vinen, protože ho upálili.

Tam zmírá člověk pro pravdu v plamenech, opakuje si mnich. *Kolem ohně vidím černé pláště v purpuru zahalené… zmírá pro pravdu…*

Mnich vstal a zamířil mezi regály s vyrovnanými knihami a s pokroucenými svitky papyrů a pergamenů.

Prohledal důkladně celou jednu polici. Očividně zklamán se vrátil ke stolu, *převor si tu knihu proroctví zřejmě vzal s sebou na cesty. Co nadělám… No co? – zřejmě se opravdu jedná o proroctví královny Sibyly. Asi ano… Neuvěřitelné… Jak jen mohla takhle přesně…*

„Bratře Andreasi, někdo tě očekává v návštěvní cele."

Klášterní knihovník vytržen ze svého hlubokého zadumání pohlédl ke vstupním dveřím prostorné klášterní knihovny.

Bratr Pascal…

Přikývl a vložil do knihy záložku.

Zrychleným krokem procházel prosvětleným ambitem vyzdobeným obrazy křížové cesty. Poklekl rutinně před skromným oltářem Panny Marie, přeříkal si krátkou modlitbu, pokřižoval se a pokračoval dál.

Návštěva a v tuhle dobu? – uvažoval dominikánský mnich cestou a už otevíral dveře cely, aby přivítal návštěvu, která mu měla zcela změnit život…

— 2 —

Napětí v zešeřelé pracovně kardinála Alfonsa Borgii v Andělském hradě by se dalo krájet. Ticho, které po kardinálových slovech nastalo, se neodvažoval přerušit nikdo z přítomných. Dva biskupové v dlouhé černé klerice i mnich v bílé vlněné říze a černém plášti hleděli zamlkle do stolu. Jen tu a tam se na sebe plaše podívali, hned zas oči sklopili, jakmile se setkali s pohledem toho sedícího naproti.

S výrazným očekáváním svolával Borgia tuto čtyřčlennou poradu vybraných církevních odborníků, specialistů na historii, astronomii a na astrologii.

Mimořádný úkol mělo nyní před sebou Terra Deí.

„Včera jsem si vaše stanoviska prostudoval velice pečlivě," promluvil po chvilce ticha opět kardinál. „Nemohu ale říci, že by mě vaše názory posunuly příliš kupředu. Zajímavý rozbor je ona číselná hra s proroctvími Daniela a Jana." Pohlédl přitom na starého mnicha po levici.

Naproti sedící biskup Georgius se ošil ve svém křesle, podmračeně pohlédl na mnicha, poté na kardinála. Osmělil se. Nejistě pronesl: „Vaše Eminence, nebylo snad naším úkolem hledat odpovědi v analýze astronomické?“

Kardinál si přestal roztržitě pohrávat se svým prstenem a nehtem přejíždět reliéf apoštolů Petra a Pavla ozdobený osmicípou kardinálskou hvězdou. Vydechl a zprvu příkře pohlédl na benátského biskupa. Mžiknutím oka diplomaticky změnil svůj káravý výraz do neutrální shovívavé vizáže. *Ach, dotkl jsem se ješitnosti toho papežského nohsleda,* pomyslel si, nahlas jen dodal: „Pochopitelně, Vaše Excelence… tak tomu bylo skutečně. Pokud jste mě poslouchal dobře, právě jsem řekl, že nic nového ve vašich pracích ale není. Není v nich nic, co by mě posunulo nějak výrazně kupředu –“

„Asi jsme neměli tolik informací jako tady otec Gustav,“ dovolil si dost ostrým tónem reagovat biskup.

Kardinál, vědom si určité opodstatněnosti těch slov, přešel do upřímně poklidného tónu: „No, abych pravdu řekl, všichni čtyři jsme měli hvězdné tabulky, měli jsme i ona tři proroctví, která Jeho Svatost pro naši práci uvolnila. Ve vašich stanoviscích je shodný závěr, že z předložených astronomických podkladů nedokážete ani vy, ani vaši laičtí astronomové vyčíst konkretizaci takové zásadní události, která by mohla mimořádně otřást pevnými základy naší katolické církve… Otec Gustav pokročil dál. Nechal se více inspirovat poskytnutými proroctvími a zaměřil se pak právě na tuto oblast…“

Vyčítavý pohled biskupa opět utkvěl na mnichově pokorně skloněné tváři.

„Včera jsem pohovořil se Svatým otcem jen krátce. Zaujala ho ona cesta analýzy uvedených proroctví. Rozhodl se předat nám k dispozici ještě proroctví čtvrté. Prý z daného zdroje již proroctví poslední…“

Tři páry očí dychtivě žádaly kardinála, aby pokračoval.

„Ono čtvrté proroctví je stručné: *Co nastalo, to nastane. Slovo tmou zahalené, do hliněných nádob vnořené, zapečetěné v tabulce nenasytí oko. Tisíc hvězd prozáří temnotu cesty k ryzímu řádu nebes*.“

– 3 –

Návštěvní cela dominikánských mnichů se nacházela ve východním křídle hlavní budovy toulouského kláštera. Místnost byla nevelká obdélníková, tři stolky, tmavý dřevěný strop, stěny střídmě zdobené štukem a bělostnou vápennou malbou.

Žena?!

„Jsem Andreas – sestro, jsem v klášteře knihovníkem," trochu zaraženě, že vidí ženu, se představil mnich vstupující do cely pro návštěvy.

Vzápětí se jeho tvář uvolnila, vzpomněl si.

„Buď pozdraven, bratře. Jmenuji se Irena, jsem z kláštera v Prouille. Řekli mi, že převor je nepřítomen –"

Odpověděl rázným přikývnutím.

Nastalo krátké odmlčení. Mniška se zahleděla Andreasovi dlouze do očí. „Snad bych tedy mohla věci projednat s tebou…"

„Vím o tobě, sestro. Náš převor tvou návštěvu povolil. Jen jsem tě nečekal v tuto dobu."

„Ach ano, neměla jsem jednoduchou cestu. Nesu pozdravení od otce Diega."

„Děkuji ti, sestro. Otec Dominik se o tom zmínil."

„Matka Simone na věc hodně spěchala, čeká návštěvu Pierra de Castelnau."

„Aha, jenže já toho mám zatím jenom tak půlku."

„To by vůbec nemuselo vadit. Možná mám druhou půlku já," ukončila mniška povinný seznamovací rozhovor.

Neznali se, opatrnost byla na místě.

Mniška vsunula štíhlou ruku do uzlíčku na stole. Rychle nahmátla jednu z knih a nalistovala v ní vložený útržek papíru. Podala ho mnichovi.

Tohle má být ono staletí utajované tajemství bible?

Tohle je ta cesta k pravdě ryzího křesťanství?

Tohle má ohrozit celou církev? Zamračil se posmutněle Andreas, když přiložil svou půlku útržku a četl…

— 4 —

Benátský biskup Georgius těkavým pohledem přeskakoval po přítomných.

Nápověda nepřicházela žádná.

Druhý biskup i mnich jen zamyšleně hleděli před sebe do stolu a očividně si tříbili myšlenky.

„Nežádám od vás okamžitou reakci. Srovnejte si myšlenky, budu rád, když zítra se k tématu vrátíme. Pokusíme se společně něco vymyslet… A teď ale zpátky k našim astronomickým podkladům. Patrně jste podobné tabulky ještě nikdy neviděli –"

Přikývnutí všech přítomných.

„Nepředložil jsem vám ani podklady z katalogu Ptolemaiova, ani z Hipparchova katalogu tisíce hvězd. Jedná se o podklady mimořádného chórezemského hvězdáře Ulugbeka –"

Sultánovy podklady!… Pro tohle tedy zemřel, proběhlo hlavou biskupu Georgiovi.

„Před pár lety je získal Svatý stolec. Nejvýznačnější papežovi astronomové ty podklady analyzovali… Snažili se nalézt odpověď na otázku, co tak zásadního ohrožuje naši církev, snažili se najít odpověď na otázku, kdy by se ta hrozba měla naplnit. Co?, kdy?, kdo?, kde? a jak? – tak zní otázky zadané našemu Terra Deí. Jeho Svatost očekává odpovědi alespoň na některé předložené otázky…"

„Vždyť už je to více než dva roky, co má papež tabulky k dispozici –" vyklouzla biskupu Georgiovi nechtěná věta z úst. Všichni přísedící na něj vrhli udivený pohled.

Sanctum officium dva dlouhé roky tyhle podklady zkoumalo, uvědomil si protisedící ženevský biskup Mathias, *nic nevyzkoumali, tak je situace donutila uvolnit informace i do naší skupiny… a kdo ví, komu ještě…*

„Ano, dva roky… máš, pane biskupe, dobré vědomosti," pronesl vlažným hlasem kardinál. Z jeho výrazu bylo možno ale vyčíst usilovně skrývané překvapení nad jeho obzvlášť dobrou informovaností ze zákulisí papežova dvora. „Dva roky astronomové, astrologové a Sanctum officium tyhle podklady zkoumali. Nyní je uvolnili našemu officiu. Chápeme již tedy závažnost naší současné práce?… Zatímní výsledky Terra Deí

byly Svatému otci vždy ku prospěchu. Věřím, že tomu tak bude i v tomto případě. Jde opravdu o mimořádně vážnou záležitost –“

„Až tak vážnou, že kvůli ní musel sultán Ulugbek zemřít…“

– 5 –

Andreas si oba kusy papíru přitáhl k sobě. Dlouze hleděl na dva složené útržky. Jeho tvář byla nehybná, trochu prozrazovala překvapení. Ještě více zklamání.

„Co je ve zprávě, bratře?“

Mnich mlčel a jen bezradně odsunul papír po stole před mnišku.

„Co nastalo – nekonečnou – to nastane – pravdu tvou…“ začala číst Irena.

Zpráva nedávala valný smysl…

„Víš co, bratře…“ zapřemýšlela mniška, „ona možná samostatně ta zpráva ani tak smysl mít nemá –“

„A proč si myslíš, že kolem ní bylo takové tajemno?“ skočil jí prudce do nejisté úvahy mnich. Vzápětí ho ale samotného zamrzelo, že tak popudlivě reagoval na slova mnišky. „Promiň, sestro…“

„Ona třeba ta zpráva měla sloužit jenom k jednomu jedinému. Třeba její úlohou bylo prokázat, že právě my dva jsme ty osoby, které jsou našimi představenými pověřeny k jednání. Všude kolem je plno špiclů, my se přece neznáme. Je potřeba nejvyšší opatrnost.“

„Tohle si asi vysvětlovat nemusíme, sestro.“ Andreas byl nerad někým poučován. Dal vždy hlavně na názor svůj. „Mám, sestro, od převora instrukci, že ti mám být plně nápomocen. Jsem knihovník. Nic jiného ale mimo téhle poloviny útržku papíru jsem neobdržel… Mám se ti věnovat, věnovat se ti tedy budu.“

„Jsi teď trochu popuzen, bratře, a klapky padly na tvé oči. Tvoje mysl je zatemněna… Mám od převorky nějaké knihy –“

Do Andrease jako když píchne. „Víš co, sestro –“ vyhrkl ukvapeně. Další slova pak ale raději spolkl.

Zvedl se a začal se procházet po návštěvní cele. *Ta zpráva, ty dva útržky papíru, mají ještě jiný, podstatnější význam… Hmm… ale jaký?…*

Obtížně se smiřoval s tím, že o věci neví nic, a přitom má být nápomocen ženě-mnišce.

A co ví o té věci ona?…

Myšlenky mu poletovaly z místa na místo, nemohl se zcela koncentrovat. Nemohl najít pevný bod pro ten chaos v hlavě.

Mnich se ráznými kroky dál procházel po místnosti. *Útržky určitě nemají sloužit jenom jako průkaz pověřenců… To jsme mohli každý mít třeba polovinu nějakého obrázku. Tady jsou ale slova… Převor mi sdělil, že jde o věc nejzásadnější povahy, že jde o podstatu ryzího křesťanství. Proč si ale vše neřeší s matkou představenou z Prouille sám?…*

„Náš převor jistě má zásadní důvody, proč věci neřeší přímo, proč si zvolil cestu prostředníka… Je časově tak vytížen, že tomuto už se věnovat nemůže –“

„Možná jsou odpovědi na otázky i mimo zdi vašeho či našeho kláštera, a to už naši představení skutečně osobně řešit nedokážou. Co já vím?“ Přitakala mniška a stále přemýšlela o zprávě na složených útržcích papíru.

Mnich se zklidnil a zkrátil svůj rázný krok, kterým přeměřoval nevelkou místnost.

„Podívej, bratře.“ Vypravila ze sebe po chvilce.

Muž se otočil ke stolu, myšlenkami ještě stále bloudil kdesi.

„Ona to asi nebude jen jedna zpráva –“

Andreas přistoupil ke stolu a postavil se těsně za mnišku. Jejich pláště se dotýkaly.

„Třeba… třeba se jedná o zprávy dvě…“

— 6 —

Kardinál Borgia si sebevědomě upravil červené solideo na temeni hlavy a kardinálský kříž si posunul významně doprostřed hrudi.

Zpytujícím pohledem sjel benátského biskupa. „Ano, pánové, máte před sebou opravdu tabulky tisíce hvězd sultána Ulugbeka. Sultán skutečně zemřel před více než dvěma lety. Zemřel prý rukou náboženského

fanatika… pravděpodobné taky je, že vražedníka nastrčil sám sultánův syn Abd al-La v touze po chórezemském trůnu. Nicméně, tohle náš problém není. Naší záležitostí je porozumět Ulugbekovu pojetí hvězdné soustavy a zvláště pak pohybům hvězd… Všichni jste ve svých závěrech došli k tomu, že sultánovy poznatky jsou poněkud odlišné od církevního, tedy Ptolemaiova pojetí."

„Dokonce bych řekl až nebezpečně odlišné…" utrousil krátkou testovací poznámku ženevský biskup Mathias. Víc ale teď nechtěl dodat, aby snad na sebe nepřivolal nežádoucí hněv kardinála.

„Ano. Nebezpečnost plyne z dokonale přesných měření. Ulugbek byl neskutečně bystrý pozorovatel. Vytrénovanýma očima dokázal rozlišit více nebeských detailů než kdokoliv jiný. A co víc, nechal ve své observatoři pod Pamírem vybudovat gigantický sextant. Má nepředstavitelně obrovské rozměry. Dvacetkrát až čtyřicetkrát větší přístroj než běžně používají naši astronomové. V tom je ta přesnost, v tom je ta nebezpečnost."

Kdyby jenom v tom, pomyslel si biskup Mathias.

„Vaše Excelence," vyzval kardinál kynutím pravice ženevského biskupa, „sdělte nám všem stručně ty vaše hlavní poznatky –"

Biskup Mathias si odkašlal, aby ze svého hlasu odehnal náznaky pochybností a nejistotu projevu a shrnul svůj názor na předložené podklady sultána Ulugbeka: „Přesnost pozorování je výtečná a podle mého názoru je nesrovnatelně lepší než pozorování Ptolemaiova a než podklady našich současných nejlepších astronomů. V Ulugbekových podkladech je přesvědčivě zmapováno, že všechny planety jsou někdy Zemi blíže, někdy dále. Přitom pozorovatelné rozdíly vzdálenosti jsou jasně potvrzené."

Všem přítomným bylo naprosto jasné, co tohle tvrzení znamená. Možný byl jen jediný astronomický fakt.

Biskup ve výkladu pokračoval: „Tak třeba Mars. Ve své nejvzdálenější poloze je až osmkrát dál od Země než ve stádiu té největší blízkosti. Podobně je to třeba s Venuší. Je od Země v jistých fázích i šestkrát dál v porovnání s fází nejbližší pozice. Ale to není všechno. Pokud vezmeme Ulugbekova pozorování tří nejvzdálenějších planet, vidíme, že Saturn i Jupiter i Mars

jsou k Zemi nejblíže právě v momentu jejich opozice ke Slunci. A tady je patrné, že jsou od Země nejdál v okamžiku jejich konjunkce se Sluncem," poklepal významně biskup na obrazce rozložené po stole.

„Není pochyb, pánové, že pohyb planet je podle Ulugbeka zcela, ale zdůrazňuji, zcela odlišný, než praví uznávané církevní autority… Výpočty a pozorování sultána jsou nejpřesnější na světě. Všechna jeho pozorování na sebe navazují a vzájemně se podporují."

Chvilku zvažoval, kam až si může dovolit zajít.

Zkusil to.

„A co víc – tady v těch pozorováních vidíte Venuši a tady i Merkur. Jednou můžete planetu pozorovat před Sluncem – a tady, tady je poloha za Sluncem… Ne, pánové, Ulugbekův pohyb planet je nebetyčně jiný, než jsou výpočty Aristotela či Ptolemaia… A můj názor i názor mých poradců je, že Ulugbekovy propočty jsou daleko, daleko správnější."

„Děkuji vám, Vaše Excelence… přesvědčivá práce…" pokýval kardinál Borgia pozvolna hlavou. „Samozřejmě si tu, bratři v Kristu, nemusíme dlouze vysvětlovat, jaká asi je důvěryhodnost astronomické nebo astrologické předpovědi z našich nesprávných astronomických map a výpočtů…"

— 7 —

Andreas, skloněn nad stolkem, si ale vůbec tak jistý nebyl.

Vůbec si nebyl jistý, že text na papíru obsahuje dvě zřetelné zprávy.

Nemluvná mniška poodstoupila od stolku se složenými útržky a postavila se směle naproti Andreasovi: „Víš, bratře, iniciátorkou téhle naší společné záležitosti není váš převor… Tahle záležitost je pod kontrolou naší matky představené – a váš převor jí přislíbil pomoc."

„Já vím."

„Neříkali jsme si nadarmo právě jména biskupa Diega, bratra Dominika, legáta Pierra de Castelnau v naší seznamovací formuli. Jedná se o klíčové osobnosti a o klíčové situace, které ovlivnily vznik našeho řádu."

V ROCE 2013 VYJDE:

MIK PETERMAN

TAJEMSTVÍ PAPEŽOVY KNIHOVNY

Cínové ostrovy

Volně navazující druhý díl trilogie *Tajemství papežovy knihovny* zavádí čtenáře do třicátých a čtyřicátých let šestnáctého století.

Andreas Osiander, vnuk hlavního hrdiny prvního dílu trilogie, se setkává s očekáváním konce světa, které graduje v německém Münsteru.

Cesta pátrání po rodinném tajemství zavádí Andrease dál za svým švagrem Thomasem Cranmerem do arcibiskupství v Cantenbury, do vzrušené epochy odtržení se Jindřicha VIII. od papežského stolce a do zákulisí vzniku anglikánské církve.

Andreas postupně chápe nutnost potřeby dokonalé znalosti pravdivého pohybu planet a hvězd pro objasnění esoterických tajemství i Kristova horoskopu a stává se nejbližším spolupracovníkem geniálního hvězdáře Mikuláše Koperníka.

Tajemství, po kterém Andreas pátrá, je na dosah.

Do cesty Andreasovi vstupuje druhý blízký Koperníkův spolupracovník Georg Joachim Rheticus. Dokáže on navěky skrýt poznané tajemství?

Šokující zjištění utajované více než jeden a půl tisíciletí učiní Andreas spolu s arcibiskupem Cranmerem na Cínových ostrovech.

PŘIPRAVUJEME:

MIK PETERMAN

TAJEMSTVÍ PAPEŽOVY KNIHOVNY

Odhalení Giordana Bruna

Třetí díl volné trilogie *Tajemství papežovy knihovny* se odehrává v samém závěru šestnáctého století.

Dominikánský rebel Giordano Bruno opouští Řád bratří kazatelů s tajemným poselstvím z římského dominikánského kláštera. Cestou za esoterickými mystérii se setkává i se stopami po záhadném dědictví rodiny Osianderů.

Tajuplný Voynichův rukopis, záhadný okultista Fulcanelli, humanistické učení Erasma Rotterdamského a Thomase Mora, alarmující proroctví Nostradama, mimořádný hvězdář Tycho de Brahe i mudrc Tadeáš z Hájku ze dvora císaře Rudolfa II. vedou zarputilou cestu Giordana Bruna po vypátrání tisíciletého tajemství.

Katolická církev se ocitá v situaci, kdy si zprvu netroufá Giordana umlčet násilně a podstupuje osmiletou cestu k nalezení způsobu, jak esoterická odhalení Bruna zakomponovat do oficiálního křesťanského učení.

Jaké jsou důvody proč k tomu nedošlo?

Petr Man
ŽIVOTNÍ KRIZE /zažít a povstat /

PRAKTICKÁ ŽIVOTNÍ FILOZOFIE

Smířit se s osudem? Nesmířit se s osudem?
Jak si odpovíme na otázku: co že to v našem pojetí znamená ‚žít'*?*
Proč nejsme se sebou dost spokojeni?
Co je skutečným smyslem našeho života?
Jak si nás mají vážit ostatní, když si sami sebe neVážíme?
Proč nikdy nežijeme tady a teď? Proč se jen chystáme, že šťastni budeme až...
V čem vlastně spočívá naše svoboda? V čem spočívá naše spokojenost?
Proč bychom měli chtít cokoliv jiného - než se ze svého života radovat?
Lidi jsou herci. Lidi si lžou. Proč si jejich lži bereme k srdci? Proč lžeme sami sobě?
Je normální věřit ostatním víc než sobě? Opravdu si věříme?
Proč předstíráme něco, co nejsme?
Proč si cpeme strach a starosti do hlavy? Existují jen v naší hlavě. Naučme se starosti ve své mysli rozpouštět!
Náš život je o pocitech! O našich pocitech!

V čtivých debatách si mudrc a člověk v životní krizi pokládají řadu podstatných otázek o životě v krizi, o spokojenosti člověka - a na ty otázky si odpovídají. Je překvapující, kolik důležitých pravd o životě si ponecháváme nezodpovězené. Přitom nám odpovědi na tyto otázky mohou pomoci zvládat i kritické životní situace.

VYDÁNO V EDICI UFITA 2011

ISBN 978-80-260-2650-1